

her foreliggende Sønæringslovforslag har der altsaa maattet tages Hensyn til de paagældende Bestemmelser, medens der, hvad de her foreliggende to Lovforslag angaar, har kunnet finde en gensidig Tilpasning Sted.

Skulde jeg forsøge med faa Ord at pege paa det, der efter min Opfattelse er det bærende Princip i de her forelagte Lovforslag, rammer jeg vist det rette ved at sige, at der her tilstræbes en Forøgelse af Navigatorernes teoretiske Undervisning, særlig tagende Sigte paa den højere nautiske Undervisning, altsaa specielt gældende Skibsførere. I al Almindelighed forekommer dette mig taltalende og rationelt — det er mit umiddelbare Indtryk i Modsætning til, hvad det ærede 11te kongevalgte Medlem (Bojsen) nu udtalte. Det ærede Medlem henpegede paa, at der nu findes 4 Eksaminer, naar vi regner den udvidede Styrmandseksamen som en særlig Eksamen, og saa sagde det ærede Medlem, at nu kom der 3 Eksaminer til. Dette er jo ikke Tilfældet. § 1 omhandler i alt 5 Eksaminer. — I det hele taget forekommer det mig, at det ærede Medlem var noget for tilbøjelig til at regne med store Tal. Han anførte saaledes ogsaa, at naar Navigationsdirektøren skal tre Gange ud til de 7 Navigationsskoler, kommer han altsaa Landet 21 Gange rundt. — I Henhold til det Formaal, man stiller sig, at tilvejebringe en Forøgelse af den højere teoretiske Undervisning, fraviger man altsaa nu den bestaaende Ordning, ifølge hvilken man i en enkelt Eksamen har samlet de teoretiske Krav baade til Styrmand og Skibsførere. Man bibeholder altsaa Styrmandseksamen, men saaledes, at da dette er en Overgangseksamen, der specielt tager Sigte paa Styrmandsstillingen, kan man i nogen Maade lempe Kravet. — Lad mig indskyde, at ved den nu tilsigtede Ordning kan Styrmandsbevis erhverves tidligere end ved den nugældende, der kræver 5 Aars Fart, medens det nu kan erhverves efter 4 Aars Fart, hvortil jo saa kommer Kravet om den tvungne Styrmandsfart paa $\frac{3}{4}$ Aar for at kunne stedes til almindelig Skibsførerundervisning. Næste Etage paa denne højere Undervisningsbygning er nemlig almindelig Skibsførereksamen med dens Tilbygning: udvidet Skibsførereksamen.

Ved Optrækningen af disse Hovedlinier for den højere nautiske Undervisning har jeg allerede peget paa det Krav, som begge de ærede Medlemmer, der allerede har talt, har dvælet ved, nemlig

Kravet om den tvungne Styrmandsfart. Dette Krav har Udvalget foreslaaet skulde gælde et Aars Fart; det er nu i Lovforslaget blevet nedskrevet til $\frac{3}{4}$ Aar, og derigennem har den højtærede Minister dog vist nogen Imødekommen overfor de Betæneligheder, der overfor dette Krav er kommet til Orde. Disse Betæneligheder kommer først til Orde i Mindretallets Betænkning, men dog ikke anderledes, end at Mindretallet slutter sig til Kravet, som den Gang gjaldt et Aar, medens det, som anført, nu er nedskrevet til $\frac{3}{4}$ Aar. Mindretallet peger paa, at man i Sverige ikke har opstillet dette Krav. Det er rigtigt, Kravet er ikke lovfæstet derovre, men jeg skulde være meget forkert underrettet, hvis ikke den nautiske Undervisning er ordnet saaledes, at i Praksis sker i Virkeligheden dette Krav Fyldest, at der er tvungen Styrmandsfart, inden man absolverer Skibsførereksamen. Jeg kan endvidere henpege paa, at ogsaa i andre søfarende Lande stiller man det Krav. I Kommissionsbetænkningen peges der paa, at da den tvungne Styrmandsfart „formentlig lettere maa kunne erhverves i Sejlskibe end i Dampskibe, synes den foreslaaede Deling af Undervisningen ogsaa derved en Fordel, at Tilgangen af Navigatører til Sejlskibene formentlig vil vinde en tiltrængt Forøgelse“. Naar man læser dette, skulde man ganske vist tro, at saa maatte Sejlskibsrederne med megen Tilfredshed hilse dette Krav. Dette er imidlertid ikke Tilfældet. Thi jeg ser af Sejlskibsrederforeningens Aarsberetning for 1912, at Sejlskibsrederne slutter sig til Dampskibsrederens Ønske om, at Kravet om den paagældende tvungne Styrmandsfart maa udgaa.

Jeg ønsker i denne Forbindelse at bemærke, at ved min Beskæftigelse med denne Sag har uvilkaarlig dette Spørgsmaal rejst sig for mig, om egentlig vor Sejlskibsflaade byder Adgang til, at den tvungne Styrmandsfart der kan fyldestgøres, thi vor Sejlskibsflaade er i stærk og stadig Nedgang. Hvis vi ser, hvorledes Forholdene har udviklet sig i de sidste 10 Aar, saa fremgaar det af Statistikken, at ved Udgangen af 1902 havde vi 392 Sejlskibe paa over 100 Tons, men dette Antal var ved Udgangen af 1912, altsaa i Løbet af 10 Aar, gaaet ned til 263; med andre Ord, det var reduceret med nøjagtig en Trediedel. Og man kan ikke trøste sig med, at saa er Tonnagen i Sejlskibene nok taget til. Nej! Medens den samlede Tonnage af Sejlskibe ved Udgangen af